

fra Afsens (Berntsen) ment, at det var Betænkkeligheder, som overhovedet slet ikke kunde tænkes, som det overhovedet var aldeles vilddt at rejse. Jeg maa nu sige, at jeg fortaar ikke den Opfattelse, som det ærede Medlem fra Afsens har, at det er ganske udenfor det tænkelige, at der kunde rejses fornuftige Betænkkeligheder, særlig naar Lovforslaget foreligger i den Form, hvori det her foreligger. Det er jo tydeligt nok, at Bestemmelsen i Grundlovens § 30 hviler paa den Betragtning, og det er der vistnok egentlig Enighed om fra alle Sider, at den Omstændighed, at ens Underhold er fuldkommen afhængig af andre, berøver Valgret, naar ikke visse nærmere Omstændigheder foreligger. Men det synes mig netop, at man værdifuld kan tænke sig Folk stillede mere afhængig af Kommunalbestyrelsen, af andre Mennesker end de fattige, som faa Understøttelsen i Henhold til Vædringsforslag under Nr. 56. Der er jo først Spørgsmaal om, hvad de paagældende skulle have, hvorledes det skal udbetales, hvad der er Trang til o. s. v., alt det beror jo udelukkende paa Kommunalbestyrelsen, og det forekommer mig virkelig ganske utænkeligt, at en Grundlov, der udelukker Thynde og Fallenter, og som siger, at modtaget Fattigunderstøttelse, naar den ikke er enten eftergivet, som der her ikke tales om, eller tilbagebetalt, ikke skulde berøve en Mand hans Valgret. Det synes mig, at der i Vædringsforslag under Nr. 56, saaledes som det foreligger, uden Nævnelse af nogen Minimalsum, uden nogen som helst anden Betryggelse for en Mand til at faa sig tilkendt denne Sum end det, at han er afhængig af Kommunalbestyrelsen, og der efter den Skala, som gives her i Landet af de kommunale Autoriteter; det er ikke blot Spørgsmaalet om hans Berettigelse, men ogsaa Spørgsmaalet om Omfanget af det Tilskud, han skulde have, og det forekommer mig at stille ham saa afhængig, at det for mig stiller sig saaledes, at selve denne Afhængighed, hvori han vil komme til at staa, gør det i Virkeligheden stridende mod Grundlovens Tanke at anerkende den Slags Folk for valgberettigede. Saaledes ser jeg det, og jeg kan ikke se — særlig naar man gaar saa vidt som den ærede Ordfører — og den ærede Ordfører udtalte jo i Gaar eller sluttede sig i hvert Fald til, at det staaar Tinget fuldkommen frit for at vedtage, at al Fattighjælp, som var ydet s. Eks. efter 30 Mars Alderen, ikke skulde berøve en Mand hans Valgret. Jeg kan dog egentlig ikke tænke, at man vil fastholde den Betragtning; for vil man gaa saa vidt, saa er det i Virkeligheden givet, at saa ophører baade

Grundlovens § 30 i Virkeligheden og alle de Bestemmelser, der findes i Grundloven om Fattigunderstøttelse og Fattigunderstøttelses Afke-Modtagelse — hvis man vil have sin Valgret — træde fuldkommen ud af Kraft, og det kan man dog næppe mene, at den almindelige Lovgivningsmagt skulde være berettiget til at gøre eller til saaledes paa Forhaand at fritage enhver Art af Understøttelse fra en vis Aldersgrænse for Navn af Fattighjælp, navnlig naar hele Afhængighedsforholdet er bibevaret. Naar der ikke er anerkendt, som det ærede Medlem for Solbælt Amts 3dje Valgkreds (Tauber) sagde, endogsaa blot et Stønk af Ret for de fattige, hvorledes man saa kan komme ud over, at det dog altid er en tvivlsom Sag, om man der fuldestgør Grundlovens Tanke, det maa jeg sige, det fortaar jeg ikke, det er mig ikke klart. Jeg vil sige, at for mig stiller det sig ganske overordentlig tvivlsomt, og før jeg faar større Klarhed over, at de Vædringsforslag give en Ret for alle, en Ret til Nydelse af en Minimalsum som, en Gang erhvervet, ikke fortabes, med mindre man gør sig skyldig i Forbrydelser o. s. v., saaledes at jeg kan overse, hvad det er, der er Tale om, saa maa jeg sige, at jeg ser ikke andet, end at man her handler stift imod Grundloven. Jeg vil tilføje, at det er jo slet ingenlunde umuligt, at slikt lader sig indføre, og at det, paa Grundlag af det Lovforslag, der foreligger, kunde ordnes saaledes, at det ikke var grundlovstridigt, navnlig derigennem, at der anerkendes en Ret for alle Personer over en bestemt Alder til en bestemt Sum, og saa tillige at de Folk, som nyde den Sum, være fuldkommen uafhængige og fuldkommen berettigede til at nyde den, hvor som helst de vare, og hvor som helst de ville opholde sig i Landet, maatte det være sig udenfor eller i Aflyer eller hjemme i Sognet eller hvor som helst. I det Øjeblik det var Tilfældet, saa synes jeg, det vilde stille sig ganske anderledes. Derfor synes jeg heller ikke, at de Argumenter, om jeg saa maa sige, der ere komne frem og have gjort sig gældende med en vis Vægt, meget forsvarede den Bestemmelse. Det er blevet sagt, at hvis denne Bestemmelse var grundlovstridigt, saa var hele det saakaldte Alderdomsforsørgelsesforslag grundlovstridigt. Det synes jeg ikke kan siges, jeg synes, det er helt forskellige Ting. Der er nemlig det ved det, at den Understøttelse, der nydes efter Alderdomsforsørgelsesforslaget, er ganske uafhængig af nogens forgydtebefindende; i det Øjeblik en Mand er ubemidlet, saa hæver han ganske uafhængig, og med Ret til at nyde hvor han vil, de Summer, som der